

Vidámpark

Valamikor, úgy nagyjából tíz év múlva, felhív majd a felnőtt gyermekem *anyu, elvihetjük a kicsit hozzád néhány napra?* kérdezi, *persze*, felelem, eddig is jöttek gyakran, de az más volt, hiszen akkor együtt, most meg életében először egyedül marad majd itt, örülök, hogy nem féltik a gyermeküket, rám merik bízni, nem aggódnak amiatt, hogy megengedem, hogy túl sok lekváros palacsintát egyen, amitől megfájdul a pocakja és egész éjjel nem alszik, vagy hogy elesik a kerékpárjával, hiszen még nemrég tanult meg bicajozni és biztosan hozni szeretné magával a kétkerekűt is, ide, vidékre, ahogy ők nevezik a kisvárosunkat a nagyvárosuk falai között, nem aggódják túl, mert tudják, a palacsinta otthon is okozhat pocakfájást, a biciklivel meg egy nagy város parkjában is el lehet esni, ha féltik, ha nem, így aztán örülni fogok, hogy hamarosan jön az unokám, el is mesélem az összes szomszédoknak, meg a boltos Julcsinak, aztán még eldicsekszem vele Gizinek is, aki a piacon szokott árusítani, ő is mindig dicsekszik, na nem az unokájával, neki arra nincs ideje, hanem a legújabb autójukkal, amit hihetetlenül kedvező áron vásároltak, örülnek a fiamék a válasznak, tudják, hogy jó helyen lesz a szemük fénye, amíg ők dolgoznak, csak a kislány nem örül először, mert nem tudja, mit lehet csinálni a mamánál napokon át, s amikor majd ezt mondják, én is gondolkodóba esek, hogy tényleg, mit is lehetne, de akkor meghallom, hogy a házunk előtt csorog el egy autó, hangszóró dübörgi belőle, hogy megérkezett az utazó vidámpark, az év legnagyobb szenzációja, csak most és csak itt, csak nekünk, a mi településünkön néhány napon át, extra-kedvezményes áron várja látogatóit, persze, ezt csak ők mondják így, hogy látogatók, minket, falusiakat nem tud megteveszteni, tisztában vagyunk vele, hogy ez kemény üzlet, ami nem látogatókat csalogat, hanem fizetőképes keresletet, ami azonban jelen esetben nem probléma, sőt, mondhatom, öröm lesz számomra, hiszen az unokám itt töltött öt napjából egynek máris megvan a programja, amit azonnal elmesélek majd, amint újból felhív telefonon a fiam, hogy egyeztessük az érkezés napját, akkor majd megállapítom, hogy már csak kettőt kell addig aludni, vagy *nemaludni*, mert mostanában inkább csak azt szoktam, főleg, mikor nagyon várok valamit, éppen úgy, mint gyerekkoromban a karácsonyt, számolom a napokat, az éjszakákat és az órákat, percek is, aztán egyszerre már nem lesz mit számolni, mert megérkeznek, megöleljük egymást, bepakolják a gyerekholmikát a lakásba, már ami befér, ami nem, azt visszahordják az autóba, kicsit beszélgetünk, aztán a szülők elköszönnek, a kislány picit szipog, már nem biztos benne, hogy szeretne itt maradni, én is szipogok, mert nem vagyok biztos benne, hogy jó ötlet, hogy itt hagyják, de a fiamék nem szipognak, inkább sietve elbúcsúznak, szerintük minden rendben lesz, kicsit irigylem a magabiztosságukat, elköszönünk, megvigasztalom a kicsit, aztán már csak fürdésre, vacsorára marad idő, meg a hosszú esti mesére, amit még további három követ majd, majdnem

éjfél, mire elalszik, majdnem hajnali kettő, mire elalszom, majdnem tizenegy, mire felébred, reggelit kér, és azt, hogy mondjam el, mit csinálunk aznap, én meg ünnepélyesen bejelentem, hogy a vidámparkba megyünk, az információval okozott boldogságtól ékkövekként ragyognak fel élénk kék szemei, már enni se akar, pedig palacsintát sütöttem mire felébredt, de nem sokat, nehogy elrontsa a gyomrát, kettőt belekönyörgök, aztán elindulunk, ahogy baktatunk a járdán, körbevesz minket a nyár, meleg fuvallatával simogatja bőrünket, utunkat tarka virágok kísérik, tele az utca illattal, jókedvvel, mi is vidámak vagyunk, pajkos csikóként ügetünk a töltés mellé, ahol a rögtönzött vidámpark áll, rácsodálkozunk a monstrumra, milyen hatalmas és csillogó, megveszem a jegyeket, bebocsátást nyerünk, meghitt pillanat is lehetne, de inkább zajos, a kislány egyszerre szeretné birtokba venni az összes játékszer, aztán a körhintát választja, felül, becsatolják, megfeszülnek a láncok, ahogy idegszálaim is, lassan elindul a hinta, vele együtt kapcsol sebesebbre a szívverésem is, *ne aggódjon, biztonságos*, mondja a fiatal fiú, aki kezeli a szerkezetet, valóban nem tűnik túl veszélyesnek, nem száguld, mégis azt várom, érjen véget a kör, a kislány élvezi, én nem, aztán letelik az idő, továbbállunk, egy újabb repülő szerkezet, erre már velem együtt száll fel, viszonylag lassan forognak körbe a kis helikopterek, közben a magasságot mi irányítjuk, illetve az unokám, így persze mindig a legmagasabb ponton haladunk, félúton járhatunk, amikor megunja, türelemre intem, *nemsoká vége*, leereszkedik a gép, kiszállunk, a célbadobóhoz lépünk, háromszor szabad próbálkozni, kétszer nem találja el, a harmadikat én dobom, örült robajjal hullanak alá a bemázolt konzervdobozok, plüssmaci az ajándék, igazán természetes, ami most inkább teher, főleg, miután a málnás vattacukor, amit vettünk a medve szőréhez ragaszt, *mami, nem kérem a macit*, mondja majd, *van otthon sok ilyenem*, arra gondolok, lemosom róla a málnát és beviszem az adományhelyre, más gyerek biztosan örül neki, dodgemet lát, ülünk bele, javasolja félszegen, *öt perc a menetidő*, mondja a férfi, aki a zsetont osztja, a második körnél a kis sofőröm beüti a fejtámaszba a fejét, amikor két fiú a mi kocsinknak csapódik, nekik tetszik, nekünk nem, félidőnél sírva fakad a kislány, átnyúlok a kormányhoz, félrehúzódnak, vészjósló tekintetemet a fiúk felé küldöm, értik az üzenetet, jobbnak látják más célpontot keresni, aztán letelik az idő, *menjünk*, mondja az unokám, *nem szeretnék itt lenni már*, ránézek a telefonomra, egyetlen órát töltöttünk a vidámparkban, elviszem a mosdóba, majd veszünk egy szendvicset, *van kedved sétálni?* kérdezem, bólint, a töltésen fel, a vízpart felé vesszük az irányt, *nekünk ez volt a vidámpark gyerekkorunkban* mondom, mire elcsodálkozik, *hiszen itt nincsenek játékok*, dűnnyögi, de azért lesétál velem a tóhoz, melynek tükrére tízezer apró tűzijátékot hint a nap, s azok az apró csillagok szétszóródnak a parton, ott vannak a partszéli köveken, a homokszemeken, és azon a néhány kagylóhéjon is, mely gyöngyház színével csalogatja magához a rácsodálkozó hétévest, aki azonnal beleszeret és kéri, hogy keressünk még, és nekilátunk még több kagylót keresni, de nem csak azt találunk, hanem csigaházat, érdekes kavicsokat, sőt, még egy fél pár papucsot is, ezen nevetünk, kitalálunk hozzá

egy mesét, hogyan maradhatott itt szerencsétlen páratlan lábbeli, mire a végére érünk a mesének, már kacagunk, sőt, hahotázunk, a nap közben búcsút készül inteni a mának, mi is elbúcsúzunk a tótól, *holnap is jöjjünk ki*, kéri a kislány, mi meg majd kijövünk, minden áldott nap, kihozzuk a kerékpárját és tekerünk a töltésen, miközben a tavon sikló vitorlásokat csodáljuk, aztán elhaladunk a horgászok mellett, az egyiknek éppen kapást jelez a készüléke, letelepedünk mögötte a töltésen, halkán üldögélünk egy ideig (ha képes lesz rá), megvárjuk, míg szákba kerül a jókora hal, aztán tovább tekerünk, míg el nem fárad, letámasztjuk a biciklinket a gátoldalba, lefutunk a tóhoz, megmutatom, hogy lehet kacsázni a kavicsokkal, persze kezdetben nehezen megy neki, felvidítom azzal, hogy legurulok a töltéstről (ha képes leszek rá), előbb elképed, majd utánam csinálja, újra és újra, kacag, nevetését átveszi a tó tükre, a nád repkedő bugavirágai, a töltés másik oldalán feszítő erdő öreg fái, terebélyes bokrai, mind nevet már, együtt a kislánnyal, velem, jókedvvel indulunk haza, hogy másnap újult erővel keljünk útra, amely során megcsodáljuk a halakat előbb a sekély öbölben, később a kiskörei hallépcsőnél, tobzódik, háromszor sétálunk be a mini szigetre és vissza, hogy aztán a webkamera előtt hosszú perceken át csodálja a számára különleges és méretes példányokat, útközben hazafelé megállunk, a gátoldalban a fűre plédet kanyarítok, piknikezünk, közben előkerül a kártyája, a feketepéter, az egyetlen játék, amit elővett a héten, nyer néhány kört mielőtt hazaindulunk, aztán a következő napokban megmártózzunk a tóban, többször is, építünk homokból erődöt, miközben egy strandoló család telepedik mellénk, két kisfiúval, összebarátkoznak az unokámmal, így az építkezés ezután kalákában folytatódik, boldog vagyok, mert látom, hogy a kislány minden itt töltött percet élvez, és a vándorló vidámpark többé szóba se kerül, pillantást se vet rá, miközben naponta elhaladunk mellette, a málnát is csak annak kapcsán emlegeti, hogy a kertemben termő sokkal finomabb a medvebundát színező ragacsostól, és hamar elrepülnek a közös napok, a kislányt hazaviszik, csak a nevetése marad velem, üzemanyag a magányosabb napokra, a nyárutóra, a beköszönő ősze, aztán az első téli napok egyikén megcsörren a telefon, az unokám hív *mami, a téli szünetben elmennék hozzád, szeretném, ha kivinnél a vidámparkba*, kéri, elszomorodom, *sajnos télen nem érkeznek mutatványosok ide*, felelem keserűen, mert azt gondolom, így lőttek a közös telelésnek, de rövid csönd után megtöri a hallgatást és kibuggyan belőle a kuncogás, nem az, amit itt hagyott, nem a csintalan nyári kacaj, hanem az önfeledt, cinkos nevetés, *a másikba, a másik vidámparkba, tudod, mama*, csacsogja, én meg azonnal kapcsolok és már látom magam előtt, ahogy majd a hóbundába öltözött töltésen bandukolunk egymás kesztyűs kezét szorongatva, a szánkót magunk mögött húzva alkalmas helyet keresni a lecsúszásra az igazi vidámparkban.